

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Εκδιδόμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν ὀργανισμὸν, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίαν καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμένου Πάτριαρχεω Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγκασμα ἀριστὸν καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ἜΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.— Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Δι' ἄλλοις ἐρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός
καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' Ἐν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΑΔΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι: λεπ. 45.— Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,45
ΓΡΑΦΕΙΟΝ Ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Αἰώλου, 117, ἔναντι Χρυσοσπηλατωσῆς.

Περίοδος Β'.—Τόμ. 6^{ος}.

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 27 Νοεμβρίου 1899

Ἔτος 21^{ον}.— Ἀριθ. 40

Αἱ Περιπέτειαι τοῦ Ρογήρου

(Συνέχεια: ἴδε σελ. 388)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΒ'.

ΟΠΟΥ Ο ΚΥΡΙΟΣ ΜΠΡΟΥΝ ΑΝΤΑΛΛΑΣΣΕΙ
ΤΗΝ ΔΙΚΑΝΙΚΗΝ ΤΗΒΕΝΝΟΝ ΠΡΟΣ
ΤΟ ΕΙΦΟΣ, ΑΛΛΑ ΧΩΡΙΣ
ΜΕΓΑΛΟΝ ΚΕΡΑΟΣ.

Οἱ δύο πανούργοι ἐξεδιώχθησαν ἀπὸ τὴν Ταρραγόναν κακοὶ κακῶς.

Μετ' ὅλους τοὺς πόνους, τοὺς ὁποίους ἠθάσαντο ἀκόμη εἰς ὅλον τὸν τὸ σῶμα ἀπὸ τὰ κτυπήματα τῶν Γάλλων, ἤρχισαν, κατὰ τὴν συνήθειάν των, νὰ φιλονεικοῦν καὶ νὰ μέμφονται ἀλλήλους διὰ τὴν οἰκτρὰν ἀποτυχίαν τοῦ τελευταίου τῶν τολμηροῦ ἐγχειρήματος.

Πρῶτος ὁ Μπρόουν ἀνέκτιχε τὴν ψυχραμίαν του, καὶ ἀνεγνώρισεν ὅτι αἱ ἱριδες καὶ αἱ ἀντεγκλήσεις ἦσαν περιτταὶ καὶ ἀνωφελεῖς. Ἄν ἤθελον νὰ ἰκανοποιηθῶν, ἔπρεπε νὰ σκεφθῶν καὶ νὰ καταστρώσῃ νέον σχέδιον ἐνεργείας. Ὁ Ἄγγλος ἐσκέφθη ἐπὶ πολὺ ὁ Ρενώ ἐξ ἄλλου ἐσοφίσθη χίλια σχέδια, τὰ μὲν ἀνοητότερα τῶν δέ, καὶ ἐπὶ τέλος δὲν κατέληξαν εἰς τίποτε. Μετὰ μακρὰν συζήτησιν, ἔλαβον τὴν μεγάλην ἀπόφασιν νὰ μὴ ριφικινδυνεύσῃν πλέον καὶ νὰ ὀπισθεύσῃν μετ' ὑπομονήν, ἀναμένοντες εὐνοϊκὴν εὐκαιρίαν. Οὐχ' ἤττον ὁμοῦ ἀπεφασίσαν νὰ παρακολουθοῦν μακρόθεν τὰς κινήσεις τῆς ἐν τῇ πόλει φρουρᾶς, καὶ νὰ μανθάνουν πάντοτε τὰ φερόμενα τοὺς ἔχθρους των, διὰ τῶν φίλων τοὺς ὁποίους εἶχον εἰς τὴν Ταρραγόναν.

Μετὰ τινα καιρὸν ἐντέλοος ἀπραξίας, ὁ Μπρόουν, ὁ ὁποῖος ἤρχισεν ἀκριβῶς νύκτωπομονῆν, ἔμαθε παρὰ τῶν κατασκόπων του, ὅτι ὁ στρατάρχης Συσσέ ἤτοιμάζετο νὰ ἐκστρατεύσῃ.

Δυστυχῶς, οἱ κατασκόποι δὲν ἦσαν εἰς θέσιν νὰ εἰπουν

εὐθὺς ἄμεσως εἰς τὸν Ἄγγλον ποῦ θὰ διευθύνετο ὁ γαλλικὸς στρατός, καὶ εὐρίσκατο διὰ τοῦτο εἰς ἀμνηχανίαν, ὅταν παρὰ τῶν Ἰσπανῶν προσκόπων ἔμαθεν, ὅτι ὁ Συσσέ ἐβάδιζε κατὰ τῆς Βαλεντίας.

Ὁ πρῶτον δικηγόρος δὲν ἔχασεν οὐτὴ στιγμὴν καὶ ἔσπευσεν εἰς ἀντάμωσιν τοῦ στρατηγοῦ Μπλάκ, ἀρχηγοῦ τῶν ἀγγλοισπανικῶν στρατευμάτων, τὸν ὁποῖον ἐπληροφόρησε περὶ τῆς πορείας καὶ τοῦ σχεδίου τοῦ στρατάρχου Συσσέ.

Αἱ πληροφορίες ἦσαν ἀκριβεῖς. Οἱ Γάλλοι ἤθελον νὰ καταλάβουν τὴν Βαλεντίαν καὶ ἐπῆρχοντο κατ' αὐτῆς ἔσπευσμένως. Ὁ στρατηγὸς Μπλάκ ἐκμαίεν ὅ,τι ἠμπόρεσε διὰ νὰ πρόλαβῃ τὸ κίνημα, ἀλλὰ μεθ' ὄλας του τὰς προσπάθειας, ὁ γαλλικὸς στρατός εἶχε προχω-

ρήτῃ ἀκωλύτως καὶ ἐβάδιζεν ἐμπρός. Κατὰ τὴν πορείαν, ὁ Νορκμῶν εὐρίσκατο μακρὰν τοῦ Ρογήρου, τὸν ὁποῖον εἶχεν ἐμπιστευθῆ εἰς τοὺς φίλους του Παπαρίχον καὶ Λαδουρέλον.

Μετὰ τινας ἀσημάντους περιπετείας, ὁ στρατός ἔφθασε παρὰ τὸ Σάγουτον, καὶ ἤδη πανταχῶθεν οἱ ἀνιχνευταὶ ἀνήγγελλον τὴν ἐμφάνισιν τοῦ ἔχθρου. Οἱ ἄγγλοι, μὴ θυνηθέντες νὰ ἀνακόψουν τὴν προέλασιν τῶν γάλλων, ἐζήτησαν νὰ συναΐψουν μάχην καὶ νὰ ἐμποδίσουν τὴν κατάληψιν τοῦ Σαγούντου.

Ὁ στρατάρχης Συσσέ, γνορίζων καλῶς ὅτι ἡ κατάληψις τῆς πόλεως αὐτῆς ἦτο ἀπαραίτητος διὰ τὴν πολιορκίαν τῆς Βαλεντίας, ἐπέσπευσε τὴν πορείαν εἰς μᾶλλον, καὶ τὴν 5 Ὀκτωβρίου, ἐστάθη πρὸ τῶν τειχῶν. Ἡ πολιορκία ἤρχισεν. Ἐν τῷ μεταξὺ οἱ ἀγγλοισπανοὶ συνενετρώθησαν, συνηπίσθησαν, καὶ ἀπεφασίσαν νὰ ἐλευθερώσῃν τὸ Σάγουτον διὰ πάσης θυσίας. Μάχαι πεισματώδεις συνήρθησαν. Εἰς μίαν ἐκ τῶν πρώτων, τὴν 25 Ὀκτωβρίου, οἱ ἔχθροι, ἐπωφεληθέντες τοῦ πανικοῦ τὸν ὁποῖον ἐπέσπειρεν ἡ αἰφνιδία τῶν ἐπιδρομῶν, ἐξεδίωξαν τοὺς Γάλλους ἀπὸ τὸ παρὰ τὴν πόλιν χωρίον Πύζολον, καὶ τὸ κατέλαβον.

Κατὰ τὴν ἀνάγκησιν τοῦ χωρίου τούτου ὑπὸ τῶν Γάλλων, θαύματα ἀνδρείας ἐπετέλεσεν ὁ Λουδοβίκος Νορκμῶν. Κατὰ τὴν κριστικωτέραν στιγμὴν τῆς μάχης, βλέπων τοὺς στρατιώτας του διατάχοντας καὶ δειλιώοντας, ἐσφενδόνισε τὸ ὠρολόγιόν του καὶ τὸ βαλάντιόν του ἐν τῷ μέσῳ τῶν ἔχθρων, καὶ ἐφώνασε :

— Αὐτὰ εἶνε διὰ τὸν πρῶτον, ὁ ὁποῖος θὰ εἰσελθῇ εἰς τὸ χωρίον. Λοιπὸν, ἐμπρός ! Ποῖος ἀπὸ σᾶς θὰ

«Ποικιλία δρῶν καταπίπτει μετὰ κατάγους.» (Σελ. 394, στήλ. γ.)

ὄπαγγ να πάρη από εκεί τὸ ρολόγι μου και τὸ πουγγί μου ;
 Και ἐπειδὴ οἱ στρατιῶται ἐδίσταζαν ἀκόμη :
 — Λοιπὸν καλά, εἶπε πηγαίνω μόνος μου !
 Καὶ ἐξεκίνησε μόνος του. Ἄλλὰ τὸ ἠρωικὸν του παράδειγμα ἠλέκτρισε τοὺς στρατιώτας, οἱ ὁποῖοι τὸν ἠκολούθησαν μετ' ἐνθουσιασμοῦ. Οἱ ἐχθροὶ ἐξεδιώχθησαν, και τὸ Πύζολον κατελήφθη πάλιν ὑπὸ τῶν Γάλλων.
 Ἄλλὰ και οἱ Πεζοναῦται τῆς Φρουρᾶς ἔλαβον ἐνεργὸν μέρος εἰς τὴν μάχην. Κατέχοντες τὸ ἀριστερὸν κέρασ, ἔκαμαν μίαν περιστροφὴν και ἐφθασαν εἰς τὸ ὀπισθεν μέρος τοῦ χωρίου, ὅθεν ὑπεστήριξαν τὴν ἐνεργίαν τοῦ πεζικοῦ, ὑπερασπίσαντες αὐτὸ κατὰ προσβολῆς ἐκ τοῦ πλαγίου.
 Ἡ μάχη εἶχε τελειώσῃ, ἀλλ' ἔχι και ἡ καταδίωξις τῶν φυγάδων.
 Ὅλα σχεδὸν τὰ γαλλικὰ συνάγματα εἶχον ἀνασηματωθῆ ἐπὶ τοῦ πεδίου και ἐγκατασταθῆ ἐπὶ τῶν θέσεων, τὰς ὁποίας κατεῖχον τέως οἱ ἐχθροί. Μερικὰ εἶχον ἀποσπασθῆ, διὰ νάκαθίσουν τὴν ὑποχώρησιν τοῦ στρατηγοῦ Μπλάκ και νὰ ἐπωφελήσῃν τῆς νίκης, συλλαμβάνοντα ὅσω τὸ δυνατόν περισσότερους αἰχμαλώτους και πολεμοφόδια.
 Οἱ Πεζοναῦται, διεσπαρμένοι κατὰ τὴν μάχην, εἶχον ἤδη συναθροισθῆ περὶ ἐνός τῶν ἀξιωματικῶν των, και ἀνέμενον διαταγὰς, παρὰ τὴν εἰσοδὸν ἀτραποῦ, τὴν ὁποίαν περιέβαλλον ἐκατέρωθεν διπλῆ σειρά δένδρων μεγάλων. Ἦσαν περίπου πεντήκοντα ἄνδρες.
 Ἐξαιφῆς καταφθάνει ἵππευς δρομαῖος, καθίδρωσ, κατασκονισμένος, φέρων τὴν στολὴν τῶν ἀξιωματικῶν τοῦ ἐπιτελείου.
 Πλησιάζας τὸν ἀξιωματικὸν τῶν Πεζοναυτῶν ἐσταμάτησε, και χαιρετίσας, τῷ εἶπε :
 — Κύριε, ἔχω ἀνάγκην τεσσάρων ἢ πέντε ἀνδρῶν διὰ μίαν ἀνίχνευσιν πρὸς αὐτὸ τὸ μέρος, ὅπου πολὺ πιθανὸν νὰ εὑρίσκηται ἀκόμη ἰσχυρὸν ἰσπανικὸν ἀπόσπασμα.
 — Πολὺ καλά, εἶπεν ὁ ἀξιωματικὸς και στραφεὶς πρὸς τοὺς Πεζοναῦτας, ἠρώτησε : — Ποιοὶ ἀπὸ σᾶς ἔχουν τὸ θάρρος νὰ ὑπάγουσ ;
 Περὶ τοὺς δεκαπέντε Πεζοναῦται ἐπροχώρησαν ἀμέσως.
 — Ἐκλέξατε ! εἶπεν ὁ ἀξιωματικὸς, στραφεὶς πρὸς τὸν ἵππει.
 Ὁὗτος ὑπέδειξε πέντε, μεταξὺ τῶν ὁποίων τὸν Ρογγῆρον, τὸν Παπαφίγκον και τὸν Λαδουρέκον.
 — Ἀκολουθήσατέ με ! διέταξε.
 Και χαιρετίσας, ἀπῆλθε ταχὺς πρὸς τὴν ἀτραπὸν.
 Οἱ Πεζοναῦται τὸν ἠκολούθουν, χω-

ρίς νὰ λέγουν λέξιν. Ἐν τούτοις ὁ ἀξιωματικὸς ἐπετάχυνε τὴν πορείαν του τόνσον, ὥστε οἱ πέντε ἄνδρες ἐδυσκολοῦοντο πολὺ νὰ τὸν ἀκολουθοῦν παρὰ πῶδα.
 — Πολὺ παράξενη ἀνίχνευσις αὐτή, ἐπιθύρησεν ὁ Ρογγῆρος.
 — Σῶπα κ' ἐννοία σου, ὁ καπετάνιος ἔφει ! ἀπήνησεν ὁ Παπαφίγκος.
 — Φθάνει νὰ μὴ πάθουμε καμμίᾳ, εἶπεν ὁ μικρὸς.
 Ὅπωςδῆποτε κανεὶς δὲν ἐδίστασε, και οἱ πέντε ἄνδρες ἐξηκολούθησαν τὸν ταχὺν και ἐπίπονον δρόμον των.
 Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ὁ ἀρχηγὸς των ἐσταμάτα, ὠρθάυτο ἐπὶ τῶν ἀναβολέων, και ἐπισκόπει τὸν ὄριζοντα.
 Ἐξαφῆς ἀφήκε κραυγὴν χαρᾶς, και κεντήσας τὸν ἵππον του, ἐπροχώρησε και ἐθάθη εἰς μίαν κλημῆν τῆς ἀτραποῦ.
 Ἐπληκτοὶ, οἱ Πεζοναῦται ἐπετάχυναν τὸ βῆμα, ἀλλὰ μόλις ἐπροχώρησαν ὀλίγον, ἤκουσαν πυροβολισμοὺς και εὑρέθησαν περικυκλωμένοι ὑπὸ Ἄγγλων γρεναδιέρων.
 Χωρὶς νὰ τα χάσουν ἀπὸ τὸ ἀπρόοπτον τῆς ἐπιθέσεως, οἱ Πεζοναῦται ἐτέθησαν ἀμέσως εἰς ἀμυναν, και ἤτοιμάσθησαν νὰ πωλήσουν τὴν ζωὴν των ἀκριβᾶ.
 Δυστυχῶς ὁ δρόμος ἦτο στενὸς και οἱ ἐχθροὶ εἶχον τὴν ὑπεροχὴν τοῦ ἀριθμοῦ. Μόλοντοῦτο ἡ ἀντίστασις ὑπῆρξε γενναία. Οἱ ἐχθροὶ ἐφραττον τὴν διόδον, και μανιώδης μάχη συνήρθη ἐκ τοῦ συστάδην, διὰ τῆς λόγξης.
 — Μόλα σκότες ! ἐφώναξε τότε ὁ Παπαφίγκος.
 — Ἀπάνω τους ! Κουράγιο ! ἐφώναξεν ὁ Λαδουρέκος.
 Και οἱ Πεζοναῦται, ἐφορμῶντες ὡς δαίμονες, ἐπολυπλασιάζοντο, κτυπῶντες δεξιᾶ και ἀριστερᾶ, και διὰ τῆς φεβρᾶς αὐτῆς εὐκνησίας ἐφαίνοντο δεκάκις πολυαριθμότεροι, ἀφ' ὅ,τι ἦσαν πράγματι.
 Ἐξαφῆς ὁ Ρογγῆρος εἶδε τὸν δῆθεν ἀξιωματικὸν τοῦ ἐπιτελείου, πεζόν, παρὰ τὸ πλευρὸν τοῦ ἀρχηγοῦ τῶν γρεναδιέρων.
 — Ἐπέσαμεν εἰς παγίδα ! ἀνέκραξεν ὁ ἀξιωματικὸς ἤτο ἐχθρὸς μετμηρισμένος !
 Πραγματικῶς, ὁ ἀθλιος, ὁ ὁποῖος εἶχεν ἐλύση εἰς τὴν ἐνέδραν ταύτην τὸν Ρογγῆρον και τοὺς φίλους του, δὲν ἦτο ἄλλος εἰμὴ ὁ Μπρόουν. Ἐπωφελῆτο τῆς σπανίας εὐκαιρίας, τὴν ὁποίαν τῷ παρεχεν ἡ ἐκστρατεία, και ἐξετέλει νέον μυστῆρον και καταχθόνιον σχέδιον.
 Ἐκμανέει, λυσσῶντες, οἱ πεζοναῦται ἐφώρων μετ' ἐπὶ τὴν ἐλπίδα νὰ φθῶσον μετὰ χρι τοῦ κακούργου και νὰ τὸν τιμωρήσουν ὅπως τῷ ἤξικεν. Ἄλλ' ἡ ἐλπίς αὐτῆ ἐφαινετο μάλλον χιμαρικῆ. Οἱ γρεναδιεροὶ δὲν ἐνικόωντο εὐκολα, και ἡ ἀνδρεία τῶν Γάλλων ἐξεμηνδεδίετο πρὸ

τοῦ ἀριθμοῦ τῶν ἐχθρῶν, δταν ἔξαφῆς ἀντηγῆ μία κραυγῆ :
 — Φυλαχθῆτε !
 Ταύτοχρόνως μία γιγαντιαία δρῆς καταπίπτει μετὰ πατῆγον ἐν τῷ μέσῳ τοῦ δρόμου, και συντριβίει ὑπὸ τὸ βῆρος τῆς ἀρκετοῦς Ἄγγλους.
 Ἀμέσως, ἀνθρωπὸς τις ὀπλισμένος με πέλεκυν, ἐπιπίπτει κτὰ τῶν ἐπιζώντων και σχίζει τὰς κεφαλὰς δύο τριῶν ἐξ αὐτῶν.
 — Ὁ Βιλλαμπόουξ ! ἀνακράζει ὁ Ρογγῆρος.
 Χωρὶς νὰ στραφῆ, ὁ σκαπνεύς, — διὸ τῆτο πρᾶγματι ὁ παλαιὸς μας φίλος, — ἀκάντῃ :
 — Ὀλος και ὄλος !
 Πανικὸς κατέλαθε τοὺς γρεναδιέρους, και ἐτράπησαν εἰς ἄτακτον φυγῆν, ἐν ᾧ οἱ Πεζοναῦται, ἀναθρησάντες ἐκ τῆς ἀπροδῆτου ἐπικουρίας, ὠρμησαν πρὸς καταδίωξιν των.
 Ὁ Ρογγῆρος, ἀκολουθούμενος ὑπὸ τοῦ πιστοῦ Παπαφίγκου, κατέδιωκε τώρα τὸν φευδο-ἀξιωματικὸν και κατέβαλλον ὄλας του τὰς δυνάμεις διὰ νὰ τὸν φθάσῃ.
 (Ἐπειτα συνέχεια) ΚΙΜΩΝ ΛΑΚΙΑΝΗΣ
 Κατὰ τὸ γαλλικὸν τοῦ Jacques Lemaire

ΤΟ ΠΡΩΤΟΤΑΞΕΙΔΟ

[Ἀλλήγορῖα.]

Καὶκάκι πρωτοτάξειδο Ἀρμενίει ὄλο πρῖμα Πετῶντας εἰς τὸ κύμα.
 Μὰ ὁ καιρὸς τὰ χάλασε, Ἡ θάλασσα ἀγριεῖει Καὶ νά το φάη γυρούει.
 Οἱ νέοι ἄρμοι του τρίζουε, Ἀυγᾶνε τὰ κατάρτια Οἱ ἀνεμοὶ εἰς τὰ ξάρτια
 Χυμᾶνε και δαγκάνουε Τὰ ἐδίπλα ἄρμενά του, Γιά νὰ τα ρίξουν κάτω.
 Μὰ τὸ καικάκι ἐχάλειε Τῆς θάλασσας τὰ βάθη, Χωρὶς κακὸ νὰ πάθῃ

Και πάλι ἐκαθαλίκευε Τὰ κύματα ἀφρισμένα, Πετῶντας ὄλοένα.
 Τοῦ κάκου ἡ μαύρη θάλασσα Λυσσασάνει, θυμόνει . . . Δουλεύει τὸ τιμόνι.
 Τοῦ κάκου ρίχνει ἀπάνω του Ἀκράτητον ἀγέρα . . . Δὲ σπάει ἡ λαγ ουδέρα,

Και τ' ἀγριεμμένα κύματα Κατάπραμα τὰ φέρνει. Καὶ φεύγει . . . μίλια πέρνει. . . Ὁκ πού τὸ πρωτοτάξειδο Νικᾶ, και νὰ το, φθάνει Στὸ ποθητὸ λιμάνι !

I. Γ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΟΣ

ΟΙ ΧΡΥΣΟΘΗΡΑΙ ΤΗΣ ΑΦΡΙΚΗΣ

[ΜΥΘΙΟΛΟΓΙΑ ὑπὸ ANDRÉ LAURIE]

(Συνέχεια ὄψε σελ. 385)

— Ὁ Γολιάθ ! ἀνέκραξεν ἡ Κοραλία ὁ Γολιάθ πού τον ἐκλαίγαμε γιά πεθᾶμένο ! πού τον εἶχαμε ἀρίστη τότε μακρυά . . . Μὰ δέν μου εἶπες, Λεγκέν, πῶς κατώρθωσε νὰ σὰς εὐρη ; με τι θαῦμα ἐστραπέυθη ;
 — Ποιὸς το ξέρει, κυρία Κοραλία ! Μῆπως μὰς τα εἶπεν ὁ Γολιάθ ; Ἄληθινά, μόνο ὁ λόγος τοῦ λείπει, κατὰ πῶς λέει και ἡ Μαργαρόνα.
 — Ἀλλὰ πῶς, πῶς ἡμῶρεσε νὰ ἔλθῃ ἐδῶ κατ' εὐθείαν ; ἐπανελάμβανεν ἡ Κοραλία, ἡ ὁποία δὲν ἔπαυε νὰ θυμυμᾶι τὴν νοημοσύνην τοῦ φίλου της.
 — Νὰ λέμε και τὴν ἀλήθειαν, ἡμεῖς τοῦ το εἶπαμε « νὰ μάς πᾶς ἔστην Κοραλία » και νὰ τοσ, μὰς ἔφερε. Ὅλο και με τὴ μυρουδιά, ξέρετε Ἄ, τὰ ζῶα ἔχουν δυνατὴ ὄσσηρη ! εἶδα σκυλιὰ τοῦ κυνηγιοῦ, πού ἐφθασε νὰ τοὺς πῆς ἕνα λόγο, γιά νὰ χαλάσουν τὸν κόσμο ὡς που νὰ βροῦν τὸν ἀνθρωπὸ σου.
 — Αὐτὸ εἶνε, εἶπε τότε ὁ ἰατρός ὁ Γολιάθ ἠκολούθησε, ὅπως και σῆς, τὸ παραποτάμιον τοῦ Ζιμπέζου ὕστερα ἐκέρασε τὸν ποταμὸ ἀπὸ τὸ ἴδιο μέρος, ἐφθασε ἔς τὸ δάσος, και ἀπὸ ἐκεῖ πλέον, τὸ παραμικρὸν τεκμήριον, πού του ἔφραρεν ὁ ἀέρις ἔστη μύτη, ἤρκεσε νὰ τὸν ὁδηγήσῃ ἐπὶ ἐδῶ, και νὰ σὰς εὐρη.
 — Ναί ! εἶπεν ἡ Μαργαρόνα ὅταν ἐπενοῦσαμεν κοντὰ ἀπὸ τὰ μεγάλα ἔκνενα δένδρα, ὁ Γολιάθ ἄξαφᾶ ἐσταμάτησε, στήκασε τὴν προδοσικὴν του και ἀρχιστε νὰ μυρίζεται δεξιᾶ και ἀριστερᾶ. Ἀμέσως θέλησε νὰ ἐμβῆ ἔς τὸ δάσος. Ἐγὼ ἤθελα νὰ πᾶμε ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος ἄλλετο μεταξὺ τῶν πρώτων Ἐπαρεσε νὰ κτισθοῦν νέαι κλύβαι, με νέον σχέδιον, με παράθυρα, με χωριστὸν διαμέρισμα διὰ τὰ κτήνη, και με θύραν ἀρκετὰ ὑψηλὴν, ὥστε νὰ μὴ ἀναγκάζεται τις νὰ εἰσέρχεται ἄρπων. Ἀλλὰ δὲν ἦτο δυνατόν νὰ γίνουν ὄλα αὐτὰ μαζί. Κατ' ἀρχὰς τὸ ἴπουργεῖον ἠρέσθη νὰ συμβουλεύσῃ φιλικῶς τὴν ἀνακλινισιν τῶν θυρῶν μόνον, και ἐπειδὴ ἡ συμβουλὴ αὕτη συνωδύετο και ὑπὸ ἐνός μεγάλου θυροφύλλου, ἐκ τοῦ ἐργοστασιοῦ τοῦ κ. Βέμπερ, παρεχομένου δωρεᾶν εἰς κάθε ἰδιοκτήτην καλύβης, οὐδεὶς ἠρνήθη νὰ τὴν ἀκολουθήσῃ. Ὅπως οἱ Χονδροκέφαλοι ἀπέβαλον μετ' ὀλίγον τὴν συνήθειαν νὰ εἰσέρχωνται εἰς τὰς οἰκίας των με τὰ τέσσαρα, — πρῶγμα τὸ ὄποιον, με ὄλην του τὴν ἀπλότηταν, ἠδύνατο νὰ θεωρηθῆ ὡς μεγάλῃν πρόδος.
 Ἐν τούτοις ἡ Κοραλία ἐτριγύριζεν εἰς τὸ χωρίον. Εὐθὺς ἀπὸ τὰς πρώτας ἡμέρας, εἶχεν ἐλύση πρὸς αὐτὴν τὰ μικρὰ ἀρακάκια, τὰ νόστιμα, τὰ ὄλοστρόγγυλα

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΑ΄

ΠΟΛΕΜΟΣ ΚΑΙ ΑΠΕΛΘΥΘΕΡΣΙΣ : — Η ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ ΣΥΝΝΟΟΥΤΑΙ. — Ὅποια ἐπύχια !

Ἠκολούθησε τότε περίσδος εἰρήνης και ἐργασίας, βελτιώσεων κτανὸς εἰδους, καλλιτεργείας, προόδου, — ὁ αἰὼν τοῦ Πετριλέου διὰ τὴν μικρὰν χώραν τῶν Ματαβέλων.
 Οἱ Χονδροκέφαλοι, ἄν και ἐν κατωτάτῃ βαθμίδι πολιτισμοῦ εὑρισκόμενοι,

εἶχον ὄμως ἰσχυρὸν τὸν πόθον τῆς βελτιώσεως, ἤρκεσε δὲ τὸ παράδειγμα διὰ νάφυπνισῃ ἐν αὐτοῖς τὸ προτέρημα τοῦτο, τὸ ἀπ' αἰῶνων κοιμῶμενον. Ἀμὲλλὰ ζωηρὰ τοὺς ἐκυρίευσε, και ἀρ' οὐ ἔθλῶμασαν τοὺς ξένους, τοὺς ὁποίους κάποιον ἀγαθὸν κωνιτοῦ τοῖς εἶχε σταλή, ἠσθάνθησαν τὴν ἀνάγκην νὰ τοὺς μιμηθοῦν.
 Νὰ ἐκπολιτίσῃ τοὺς δυστυχῆς αὐτοὺς ἀνθρώπους, νὰ τοῖς χάρισῃ ὄσον ἠδύνατο τὰ ἀγαθὰ τῆς ἐπιστήμης και τῆς τέχνης, — ἰδοῦ ὁ σκοπὸς τοῦ βασιλέως, τὸν ὄποιον εἶχον ἐκλέξῃ και ὄλοι οἱ σύμτροφοὶ τοῦ κ. Μασσαι ἦσαν πρόθυμοι νὰ τὸν ὀρηθῆσουν εἰς τὸ ἔργον τοῦτο.
 Περὶ αὐτοῦ ἐσχηματίσθη Κυβέρνησις ἄνευ ἀντιπολιτεῦσεως, ἐν ὑπουργικὸν συμβούλιον ἀπαράμιλλον, ὄλα τὰ μέλη τοῦ ὄποιου εἰργάζοντο μετὰ ζήλου, μετὰ γνώσεως και μετ' εὐλακωνεῖας. Τῆ ἀληθείᾳ, πᾶσα πολιτισμένη χώρα θα ἐζήλευε τοιοῦτον ἴπουργεῖον ! Ὁ κύριος Βέμπερ ἦτο τρόπον τινὰ ὁ ἴπουργος τῶν Δημοσιῶν Ἐργῶν και τῆς Βιομηχανίας ὁ κύριος Λωμόνδος, τῆς Δημοσίας Ἐκπαιδεύσεως ὁ κύριος Μασσαι τῆς Δικαιοσύνης και τῶν Στρατιωτικῶν, ἔχων ὡς ὀφουπουργὸν τὸν Γεράρδον. Ὁ Λεγκέν, ὁ ὀποιος εἶχεν ἀρκετὰς γεωργικὰς γνώσεις, τῆς Γεωργίας ὁ κύριος Βρανδεβένης τῆς Μαγειρικῆς, ἡ ἐπὶ τὸ ἐπισημότερον, τῆς Δημοσίας Διαιτήσεως τέλος αἱ γυναῖκες, τῆς Οἰκιακῆς Οἰκονομίας. Τὰ ὄλο τελευταῖα ὑπουργεῖα ἦσαν νέαι και ὄλας πρωτοφανῆ, ἀλλ' ἔχι ὄλιγώτερον χρῆσιμα ἀπὸ κάθε ἄλλο !
 Ἡ βελτιώσις τῶν ἀθλιῶν ἐκείνων κλυθῶν, αἱ ὄποια μόνον μακρόθεν ἐφαίνοντο θελατικαί, ἡ ἀνακαινισις τῶν σκοτεινῶν, τῶν δυσωδῶν και ἀκαθάρτων τούτων οἰκημάτων, τῶν ἀνευ παραθύρων, ἐπέβάλλετο μεταξὺ τῶν πρώτων Ἐπαρεσε νὰ κτισθοῦν νέαι κλύβαι, με νέον σχέδιον, με παράθυρα, με χωριστὸν διαμέρισμα διὰ τὰ κτήνη, και με θύραν ἀρκετὰ ὑψηλὴν, ὥστε νὰ μὴ ἀναγκάζεται τις νὰ εἰσέρχεται ἄρπων. Ἀλλὰ δὲν ἦτο δυνατόν νὰ γίνουν ὄλα αὐτὰ μαζί. Κατ' ἀρχὰς τὸ ἴπουργεῖον ἠρέσθη νὰ συμβουλεύσῃ φιλικῶς τὴν ἀνακλινισιν τῶν θυρῶν μόνον, και ἐπειδὴ ἡ συμβουλὴ αὕτη συνωδύετο και ὑπὸ ἐνός μεγάλου θυροφύλλου, ἐκ τοῦ ἐργοστασιοῦ τοῦ κ. Βέμπερ, παρεχομένου δωρεᾶν εἰς κάθε ἰδιοκτήτην καλύβης, οὐδεὶς ἠρνήθη νὰ τὴν ἀκολουθήσῃ. Ὅπως οἱ Χονδροκέφαλοι ἀπέβαλον μετ' ὀλίγον τὴν συνήθειαν νὰ εἰσέρχωνται εἰς τὰς οἰκίας των με τὰ τέσσαρα, — πρῶγμα τὸ ὄποιον, με ὄλην του τὴν ἀπλότηταν, ἠδύνατο νὰ θεωρηθῆ ὡς μεγάλῃν πρόδος.
 Ἐν τούτοις ἡ Κοραλία ἐτριγύριζεν εἰς τὸ χωρίον. Εὐθὺς ἀπὸ τὰς πρώτας ἡμέρας, εἶχεν ἐλύση πρὸς αὐτὴν τὰ μικρὰ ἀρακάκια, τὰ νόστιμα, τὰ ὄλοστρόγγυλα

αὐτὰ παιδάκια, τὰ ὄποια ἔχουν τὸ δέρμα στυλπνὸν και ἀπαλὸν ὡς ἡ μέταξο. Διεσκέδαξε νὰ τα πλύνῃ, νὰ τα καθαρίσῃ, και νὰ τα στολίσῃ με ἀνήθη και με φύλλα. Τὰ εἶδαξε πολλὰ παιγνίδια, εἰς τὰ ὄποια ἐλάμβανον μέρος και κοράσια μεγαλύτερα. Ὅθως ἡ Κοραλία εὑρίσκετο πάντοτε περιστοιχισμένη ἀπὸ ὄλα τὰ παιδία τῆς φυλῆς, τὰ ὄποια ἔτρεπον πρὸς αὐτὴν ἀληθῆ λατρείαν. Αἱ μητέρες ἠκολούθουν φυσικὰ τὰ τέκνα των, και ἀρ' οὐ ἀπέκτησε και τούτων τὴν ἐμπιστοσύνην, ἡ Κοραλία τὰς προσεκάλεσε νὰ ἔρχωνται εἰς τὴν οἰκίαν της και νὰ βλέπουν πᾶς ἔκαμαν ἀν τὸ νοικοκυρεὸ αὕτη, ἡ Μαργαρόνα και ἡ Λίνα. Μετ' ὀλίγον, κάθε πρῶϊ, εἰς τὸν οἰκισκὸν τῶν λευκῶν, ἐσχηματίετο ὄπως εἶπειν μῖα τάξις, ἀποτελουμένη ἀπὸ γυναῖκας και νεανίδας τοῦ χωρίου, αἱ ὄποια ἠρόνοντο διὰ νὰ τὰς βλέπουν ἐργαζόμενας, και νὰ τὰς μιμῶνται κατόπι πιστῶς και κάπως πιθηκοειδῶς. Ἐξαφῆς, ἡ Μαργαρόνα εἶχε κατασκευάσῃ ἐν μικρὸν σαρωθρον ἀπὸ πετραῶ ἀμέσως ὄλας κατασκευάσαν ἐν παρόμοιον μετ' ἐν διαφορᾶν μόνον, ὅτι ἀρ' οὐ ἐξεσκόνιζαν δι' αὐτοῦ τὰ πράγματὰ των, ἔπειτα τὸ ἐκάρφωσαν . . . εἰς τὰ μαλλιά των ! Ὅλα ἠθέλησαν νὰ ἐνδουθοῦν ὄπως ἡ Κοραλία, και ἡ νεανὶς ἐπέισθη, ἐτι ἄν οἱ πλαστοὶ τῶν ἰθαγενῶν ἦσαν σχεδὸν γυμνοὶ, τοῦτο δὲν τοῖς ἠρκεσε ὄλοιο, και θὰ ἐπρωτίμωον πολὺ νὰ ἦσαν ἐνδεδυμένοι.
 Μετὰ τὴν καινοτομίαν τῆς θύρας, αἱ ἄλλαι εἰσῆχθησαν ἀνευ μεγάλου κόπου, και οἱ Χονδροκέφαλοι ἠρρισαν βαβηθῶν νὰ διαιτῶνται ἀνθρωπινώτερα. Εἰς τὰς καλ ὄβας ἠνοιχθησαν παράθυρα, ὁ δὲ ἦλιος, εἰσελθὼν ἐλευθερος, ἐφώτισε και κατέδειξε πολλὰς ἀσχημίας, αἱ ὄποια ἔπραξε νὰ ἐκλείψουν. Τώρα πλέον ἡ τάξις και ἡ καθαριότης ἐπέβάλλετο, και ἡ ἀγαθὴ Μαργαρόνα ἔσχε τὴν εὐκαιρίαν νὰ διδάξῃ τὴν ἀληθῆ χρῆσιν τοῦ σαρώθρου. Ἐπειτα, εἰς κάθε καλύβην κατασκευάσθη ὁ ἀπαραίτητος νεροχύτης ἡ κλίνη διεσκευάσθη καθαρὰ εἰς μίαν γωνίαν τὰ κτήνη ἀπεμονώθησαν εἰς διαμέρισμα χωριστὸν ἐστὶ μετὰ κεννοδόχου διεδέχθη τὸ πρωτογενὲς πύραυλον, και εἰσῆχθησαν τὰ στοιχειῶδη μαγειρικά σκεῦα.
 Ἡ πατρικὴ κυβέρνησις τοῦ κ. Μασσαι δὲν ἠρέσθη εἰς ταῦτα. Τὰ ὄφαντοურγεῖα ἐπολυπλασιάσθησαν, και μετ' ὀλίγον οἱ πλείστοι τῶν Ματαβέλων ἀπέκτησαν ἐνδύματα. Νέα βιομηχανικά ἰδρύματα ἐπρόβαλλον πανταχῶθεν. Ἡ κοιλὰς προσέλαθεν ὄψιν κυψέλης ἐργατικῶν μελισσῶν. Ὁ ἰατρός Λωμόνδος, εἰς κάθε του διήγησιν, εἰς κάθε του διάλεξιν, ἡ και ἀπλήν ἱατρικὴν ἐπίσκεψιν, ἐπωφελῆτο τῆς εὐκαιρίας νὰ δώσῃ και ἐν ὄφέλιμον μῆθημα.
 [Ἐπειτα συνέχεια.]

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΛΙΔΗΣ

ΕΝΔΟΞΑ ΠΑΙΔΙΑ (*)

X. ΒΕΡΝΩΝ ΓΩΡΝΕΡ

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΠΙΑΝΙΣΤΑΣ

Έγεννήθη το ίδιο ακριβώς έτος, κατά το όποιον η Αυτής Χαριτόδωτος Μεγαλειότης, η Βασίλισσα της Άγγλιας, έάρτασε το Χρυσόν Ιωβιλαίον της. Είς την εδύγη αυτήν σύμπτωσιν, ο κ. Γώρνερ, ο πατήρ του μικρού καλλιτέχου, — διακεκριμένος και αυτός μουσικοδιδάσκαλος, — αποδίδει την καλήν τύχην και το μουσικόν τάλαντον του υιού του. Δεν ήξευρω κατά πόσον βλοί οι υπήκοοι της Άνάσσης, οι γεννηθέντες το ίδιο έτος, έπροκίσθησαν όμοίως υπό της φύσεως, διά να κριθώ την γνώμην του πατρός Γώρνερ εν μόνον άσφαλές συμπεράσμα εμπορώ να εξαγάγω από την διαβεβαίωσίν του : ότι ο υίός του σήμερα είναι δώδεκα έτών. Έν τούτοις, όποιος βλέπει το ξανθόν και γαλανόν και ροδοκόκκινον αυτό παιδάκι, — με την στακτερήν του βλούζαν, με τον τριανταφυλλί λαϊμοδέτην του και με τα κοντά πανταλονάκια του, από μαύρον βελούδον, όπως το βλέπετε εις την εικόνα, — το έκλαμβάνει διά πολύ μικρότερον από δώδεκα έτών. Άλλά και πάλιν, όποιος το βλέπει να κάθηται σιμά εις το ώραϊον καινούργις του πιάνον, και να παίζει με τόσην ευχέρειαν, με τόσην ακριβείαν, με τόσην έκφρασιν, την δύσκολον μουσικήν του Μπάχ και του Μπετόβεν, — κομμάτια, τα όποια δυσκολεύουν και μεγάλους άκόμη, — το έκλαμβάνει διά πολύ, πολύ μεγαλύτερον.

X. ΒΕΡΝΩΝ ΓΩΡΝΕΡ

Είπε τή αληθεία κάτι τι θαυμαστόν η μουσική επίδοσις του παιδιού αυτού. Ήρχισε πιάνον όταν ήτο πέντε έτών, άλλ ή ιδιοφυία του εξεδηλώθη πολύ ενωρίτερα. Πριν να περιπατήση άκόμη, εκάθητο πάντοτε κοντά εις το πιάνο, ήσυχος, με το στόμα ανοικτόν, εν έκαστάσει, όσον έπαιζε κάποιος. Το περιέργον είναι, ότι από τα μικρότερα του έτη, του ήρθε να διαβάξη μουσικήν, και πολύ πριν ήμπορέση άκόμη να αναγινώσκη βι-

βλία, ανεγίνωσκε κάθε νότον εις την έντέλειαν, — άπαράλλακτα όπως και τα παιδία μαρικών παραλίπων τόπων, τα όποια πρώτα μαθηάνουν να κολυμβούν, και έπειτα να περιπατούν ! Ήτο τωόντι εκπληκτικόν να βλέπη κανείς τον μικρόν Σόννην, νήπιον άκόμη, να κάθηται πλησίον του πατρός του, όταν έπαιζε, και να τω στρέφη τα φύλλα της μουσικής με την μεγαλύτεραν ακριβείαν. Είχε δε από τότε τέτοιον αὐτί, ώστε ήμπορούσε να όνομάξη χωρίς λάθος, οιαδήποτε νότον του έκτυπούσε κανείς εις το πιάνο. Φαντασθήτε τώρα τας προόδους μαθητοῦ με τοιαῦτα φυσικά προτερήματα. Μετά τριετή διδασκαλίαν υπό του πα-

ρισσότερας, διότι δεν έπιθυμεί να κοπιάξη ο υίός του τόσο πολύ. Η κομψή και ώραία οίκια, παρά το Κιού Γκάρτενς, όπου κατοικεί ο μικρός πιανίστας, είναι γεμάτη από τα πολυτιμα δώρα και τα ένθύμια των θαυμαστών του. Ο κ. Γώρνερ τα έπιδεικνύει εις τους επισκέπτας υπερηφάνως. Και έχει δικαίον, αφ' ου μεταξύ αυτών είναι το μετάλλιον, το όποιον έκρέμασεν ιδιοχείρως επί του στήθους του υιού του, η Δούκισσα του Τεκ, κατά την ήμέραν της πρώτης του εμφάνισως ή φωτογραφία της Δουκίσσης του Πόρτλανδ, με το αυτόγραφόν της Ξεσθας ώραϊοτάτων πορτσών, χρυσών και σμαραγδίνων, με το οικόσημον του πρίγκιπος της Ουαλλίας άδομαντικέλλητον' μία ίχνογραφία, παριστώσα την Βασίλισσαν Βικτωρίαν, έργον και δώρον της μαρκησίας του Γράνδου' μετάλλια Μουσικών Συλλόγων, και άλλα δώρα, πολλά και διάφορα. Ο μικρός πιανίστας έσχε πολλούς θαυμαστας, και μάάλιστα ένδοξους. Έπαιξεν επανειλημμένως ένώπιον του πρίγκιπος και της πριγκίπισσης της Ουαλλίας, της άθανούσης Δουκίσσης του Τεκ, και πολλών άλλων μελών της βασιλικής οικογενείας της Άγγλιας. Κατά δε το παρελθόν έτος έλαβε την σπανίαν και ζηλευτήν τιμήν να προσκληθής εις το ανάκτορον Βούκιγγαμ και να παίζει πρό της Βασίλισσης Βικτωρίας, η όποία του έθλιψε την χείρα και τον ένεδάρρυνε με τα κολακευτικώτερα λόγια.

Αί τιμαί αυται δεν διέφθειραν ποσώς τον χαρακτήρα του μικρού Γώρνερ. Παρά την πρώτον δόξαν του, είναι το μετριοφρονέστερον των παιδιών. Ποτέ δεν όμιλει διά τον έαυτόν του, ούτε καν διά μουσικήν, αν δεν τον έρωτήσουν. Μεθ' έκαστην του συναυλίαν, ο πατήρ Γώρνερ τω δεικνύει όλόκληρον σωρόν έφημερίδων, αι όποιαί γράφουν τα μεγαλύτερα εγκώμια περί αυτού. — Γράφουν ότι έπαιξα καλά; έρωτά ο μικρός Σόννης. Και μετά την καταφατικήν απάντησιν, — Αυτό άρκεί, λέγει και ούτε βλέμματος αξίονει τας έφημερίδας. Την ήμέραν του διέρχεται συνήθως ως έζης : Το πρωί πάντοτε είναι εις το Σχολείον' το απόγευμα μελετά πιάνο δύο ώρας τουλάχιστον' τσας άπαιτεί ο πατήρ του, άλλα συχνά έκείνος μελετά πολύ περισσότερο, εξ ιδίας του προαιρέσεως. Τας άλλας του ώρας αφιερώνει εις τα παιγνίδια. Το πλέον αγαπημένον του παιγνίδι είναι οι σιδηρόδρομοι, και έχει εξ αυτών όλόκληρον συλλογήν. Έκπλησσεται αληθινά ο βλέπων τον μικρόν Γώρνερ, τώρα μέν να κινή τα μακρά, τα καλλιτεχνικά του δάκτυλα επί του κλειδοκυβάλου, μ' ευχέρειαν και γνώσιν, την όποιαν θα έκήλευαν και

μεγάλοι, — και μετ' όλίγον να παίζει με τους σιδηρόδρομους του, και να τρέχη και να φωνάζη, ως το κοινότερον παιδάκι του κόσμου. Έχει μανίαν και με τα γραμματόσημα, και πολλές ώρας αφιερώνει εις την συγκρότησιν και τακτοποίησιν της μεγάλης συλλογής του. Άνήκει εις μουσικήν οικογένειαν. Ο πατήρ του, καθώς είδομεν, είναι καθηγητής της μουσικής' από τα άλλα πέντε μικρότερα αδελφια, αι δύο του αδελφια παίζουν ήδη βιολι και ύπόσχονται πολλά, μολονότι είναι βέβαιον ότι δεν έχουν την μουσικήν ιδιοφυίαν του Σόννη. Οτι παίζει αυτός, το παίζει απέξω. Φαντασθήτε ότι και αυτήν την Συμφωνίαν του Μπετόβεν, έκτεταμένον κομμάτι, η έκτέλεισι του όκοίου άπαιτεί 40 λεπτά της ώρας, την παίζει εν μνήμη. Δεν αισθάνεται τον ελάχιστον κόπον να έκτελή και τα δυσκολώτερα τεμάχια της κλασικής μουσικής. Όταν ίσχυρα είναι η μνήμη του, άλλο τόσον έξεια και η αντίληψις του. Τελοσπάντων, έγεννήθη μουσικός. Οι αγαπητέμοι του συνθέται είναι ο Μπετόβεν, ο Σοπέν και ο Μπάχ. Ήρχισε να συνθέτη μουσικήν και μόνος του. Πλούσιος ήδη από τα κέρδη των συναυλιών του, — καταθεθειμένα εις μίαν Τράπεζαν διά το μέλλον του, — θα έξακολουθήση άκόμη τας σπουδάς του και θα τελειοποιηθής όσον είναι δυνατόν. Διόλου δε άπίθανον, το ένδοξον παιδίον της σήμερα να γίνη ο ένδοξος άνήρ της αύριον. *

ΣΤΟ ΜΕΓΑΛΟ ΤΡΑΜ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ΙΑ'

Άμα βγήκαν έξω, τότε ο Φασουλάκης άρχισε να κλαίη για το μάτι του. — Μην κάνης σά μωρό παιδί, του είπεν ο Μικές, και τώρα θα πάμε να ιδούμε άλλα ώραϊα πράγματα, που θα σου περάση άμέσως. . . Νά, κηόλα, σου πέρασε. . . η μελανιά έφυγε όλωσδιόλου. — Ψέμματα λές ! άπαντά ο Φασουλάκης. Θέλω να με πῆς 'στό σπιτι μου. . . χί, χί, χί. . . Έξαφνα ακούσθηκε από μακυρά ένα ούιιιιιιιιιιι ! — Γ' είν' αυτό πάλι ; — Η τρομπέτα του τραμ ! μουρμουρίζει ο Φασουλάκης, ακουίζωντας τα μάτια του. — Του τραμ ! ; ά, λαμπρά ! λέγει ο Μικές. Και καθώς έπερνούσε το τραμ από μπροστά του, σκαρφάλονει, άνεβαίνει, και εξαπλώνεται σάν πασας. Ο Φασουλάκης, θέλωντας και μή, άνεβαίνει και αυτός, και κάθεται κοντά του, άλλα σάν τή βρεγμένη γάτα. — Τα εισιτήριά σας ! φωνάζει ο τραμ-βαγιέρης. Ο Φασουλάκης χώνει το χέρι 'στην τσέπη του. . . Άλλοίμονο ! ούτε μιá πεντάρα δεν υπάρχει πλέον, ούτε μονόλεπτο τοακιομένο ! . . . — Νά, αυτός έχει τα λεπτά μου, λέγει και δείχνει τον μακάριον Μικέν. — Την κακή σου ! εγώ δεν έχω τίποτε ! άπαντά ησυχά ο Μικές, και εξαπλώνεται άκόμη άνοπαυτικώτερα 'στον πάγκο. — Τα εισιτήριά σας ! φωνάζει πάλι ο τραμ-βαγιέρης. Ο Φασουλάκης άρχίζει πάλι τα κλάματα και μουρμουρίζει : — Δεν έχουμε να πληρώσουμε. . . Άς σταθής το τραμ να καταβούμε. . . χί, χί, χί. . . — Νά τους πάνε άμέσως 'στην Άστυνομία ! φωνάζει τότε ένας κύριος με πολύ άντιπαθητικό μούτρο. Πως ; έτσι άνεβαίνουν 'στο τραμ, χωρίς λεπτά ; Μέσα γρήγορα ! . . . μπερμπαντάκια ! . . . Το τραμ σταματά. Ο ταμ-βαγιέρης φωνάζει έναν αστυφύλακα και του παραδίδει τα δύο μπερμπαντάκια. Κόκμοιρε μικρέ Φασουλάκη ! Τί σου έμελλε ! Την άλλη φορά θα σας 'πώ πως έτελειώσεν αυτή η ιστορία.

Από τα πλέον χαρακτηριστικά του άνένεχτοτα, είναι μια έπιστολή, την όποιαν έστειλε προς τον πατέρα του, από το παραθαλάσσιον Ουεστγκέιτ, όπου είχε υπάγη κάποτε χάριν αναψυχής. Η έπιστολή αυτή είναι χωρισμένη εις δύο μέρη, ως πρόγραμμα συναυλίας, και εις το μέσον διακόπτεται, με την χαριτωμένην αυτήν σημείωσιν :
Αδελφίμω 10 λεπτόν.

Έχει όμως και το συγκινητικόν της μέρος η φαιδρά αυτή έπιστολή' διότι δι' αυτής ο μικρός Βερνων Γώρνερ προσεκαλεί τον πατέρα του, να υπάγη και αυτός εις το παραθαλάσσιον, λέγων ότι θα του έκαμνεν δλα του τα έξοδα με τα χρήματα, τα όποια έκέρδιεν από την τελευταίαν του συναυλίαν. Όλη η προς τον πατέρα αγάπη και εύγνωμοσύνη, δεν διαφαίνεται υπό τας άφελείς αυτας παιδικάς γραμμάς ;

ΑΡΤΕΜΙΕ ΔΑΣΙΚΟΥ

ΑΠΟΦΘΕΓΜΑΤΙΚΑ

Ποτέ, σάν οι γονεις σε κράζουν, Απρόθυμος μην εύρεθής, Και κάμε δτι σε προστάζουν Μετά χαράς και παρευθός.

† Γ. Μ. ΒΙΖΥΗΝΟΣ

(*) Ήθε Διάπλασιν 21 Αύγουστου ε. ε.

ΠΡΟΣΚΛΗΣΙΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

ΠΡΟΣ ΤΑΚΤΙΚΗΝ ΑΝΑΝΕΩΣΙΝ ΤΗΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙΑ ΤΟ ΕΤΟΣ 1900

Ἡ συνδρομὴ μένει ἀναύξητος.—'Αλλὰ τὸ φύλλον ἀπὸ 1ης Ἰανουαρίου αὐξάνει διὰ τοῦ Ἐσπαθώματος.—Μόλις θὰ ἐγγράφονται 40 νέοι συνδρομηταί, θὰ ἔχωμεν καὶ ἐν φύλλον δωδεκασέλιδον.—Καὶ ποιὸς σας εἶπε νὰ μου στέλλετε φύλλον;...»—Τὸ Λαχεῖον τῶν Δώρων.

ΠΕΤΥΧΕ καὶ φέτος ἡ Ψηφοφορία ὑπὲρ τῆς αὐξήσεως τοῦ φύλλου, διότι μέχρι τῆς 15 Νοεμβρίου, τῆς τελευταίας ἡμέρας τῆς προθεσμίας, μόνον 260 ἐφῆρισαν. Ἡ πλειοψηφία τῶν συνδρομητῶν δὲν ἐπιθυμαὶ τὴν αὐξήσιν τοῦ φύλλου, ἢ μᾶλλον, δὲν ἐπιθυμαὶ τὴν αὐξήσιν τῆς συνδρομῆς. Ὁφείλομεν νὰ ὑποκύψωμεν εἰς τὸ θέλημα τῆς πλειοψηφίας, καὶ διὰ τοῦτο ἡ συνδρομὴ μένει καὶ

σας καὶ αἱ ἐνεργεαὶ σας πρὸς ἐγγραφήν νέων συνδρομητῶν, καὶ ἂν ἀκόμη δὲν θὰ ἔχουν τὸ ὀλίγον ἀποτέλεσμα, τὸ ὅποιον ἐλπίζομεν, δὲν θὰ πηγαίνουν χαμένοι· ἐκτός δὲ τῆς εὐχαριστήσεως τὴν ὁποίαν θὰ ἔχετε, συνιστῶντες εἰς τοὺς φίλους σας τὴν «Διάπλασιν» καὶ εἰσαγόντες αὐτοὺς εἰς τὸν ἀληθῶς ὠραῖον καὶ ἐκλεκτὸν μας κύκλον, θὰ ἔχετε καὶ τὴν ἀκόμη μεγαλύτεραν ἱκανοποίησιν νὰ βλέπετε τὸ ἀγαπητὸν σας περιοδικὸν αὐξανόμενον διὰ τῶν ἐνεργειῶν σας βαθμηδὸν καὶ κατ' ὀλίγον, καὶ τόσῳ περισσώτερον, ὅσον καὶ αἱ ἐνεργεαὶ σας θὰ εἶνε μεγαλύτεραι. Τὸ Ἐσπαθῶμα θὰ γνωρίζετε ἂν τὸ φυλλάδιον τῆς προσεχοῦς θὰ εἶνε ὀκτασελίδον ἢ δωδεκασέλιδον. Φαντάζομαι λοιπὸν τὴν εὐχαρίστησιν ἐκείνου, ὁ ὁποῖος θὰ βλέπῃ ὅτι ἔχομεν π. χ. 38 συνδρομητὰς διὰ μίαν ἐβδομάδα, καὶ θὰ κατορθώω νὰ ἐγγράψῃ αὐτὸς τοὺς 2, οἱ ὅποιοι θὰ λείπουν, διὰ νὰ συμπληρωθῇ ὁ ἀριθμὸς τῶν 40 καὶ νὰ ἐκδοθῇ τὸ φύλλον τῆς ἐβδομάδος ἐκείνης δωδεκασέλιδον!

Οἱ ὅροι τοῦ Ἐσπαθώματος παραμένουν κατὰ τὰλλα οἱ αὐτοί: Ὁ ἐγγράφων νέους συνδρομητὰς καὶ ἐμβάζων ἀπ' εὐθείας τὸ ἀντίτιμον τῆς ἐτησίως συνδρομῆς του, θὰ λαμβάνῃ ὡς Δῶρον παρὰ τῆς Διαπλάσεως ἅνα ἐν

ΓΡΑΜΜΑΤΙΟΝ ΑΞΙΑΣ ΕΝΟΣ ΦΡΑΓΚΟΥ

δι' ἐκάστην συνδρομὴν, ἐξοφλούμενον εἰς εἶδος εἰς τὸ Γραφεῖόν μου, κατὰ τὰς ἐπ' αὐτοῦ ἀναγεγραμμένας ὁδηγίας. Ἐκτός δὲ τῶν Γραμματίων, θὰ λαμβάνῃ καὶ τόσα Ἐδσημα, ὅσα θὰ εἶνε οἱ ὑπ' αὐτοῦ ἐγγραφεύμενοι συνδρομηταί.

Τὴν προσεχῆ ἐβδομάδα θὰ σας στείλω τὰς Ἀγγελίας τοῦ 1900 διὰ τὸ Ἐσπαθῶμα, τὸ ὅποιον ἀναμένω καὶ ἐλπίζω γενναϊοτάτον.

Ἄς ἔλωμεν τώρα εἰς τὸ ζήτημα τῆς ἀνανεώσεως τῆς συνδρομῆς:

Τὸ πρῶτιστον καθήκον τοῦ καλοῦ συνδρομητοῦ εἶνε ἡ ἐγκαιρὸς ἀνανεώσις τῆς συνδρομῆς του. Τὸν ὅρον ἄλλως τε τῆς προπληρωμῆς, ἄνευ τοῦ ὁποῖου οὐδὲν φύλλον δύναται νὰ ἐδοκιμηθῇ, ἔθεσα πρὸ πολλοῦ ὡς ἀπαραβάτον. Ἐν τούτοις ὀφείλω νὰ ὁμολογήσω, ὅτι ἕως τώρα ἕκαμα ὀλιγίστας τινὰς ἐξαιρέσεις, καὶ ἐξηκολούθουν νὰ στέλλω τὸ φύλλον καὶ μετὰ τὴν λήξιν τῆς συνδρομῆς, εἰς τινὰς παλαιούς καὶ γνωστούς συνδρομητὰς, προσωπικοὺς φίλους κτλ. Ἄλλ' ἀφότου μερικοὶ ἐξ αὐτῶν, ὅταν κατόπι τοῖς ἐζητήθῃ ἡ συνδρομὴ, ἠρνήθησαν νὰ τὴν πληρώσω, λέγοντες: «Καὶ ποιὸς σας εἶπε νὰ μου στέλλετε φύλλον;...» (III) ἀπεφάσισα νὰ μὴ κάμω εἰς τὸ ἐξῆς καμμὶν ἐξαιρέσιν, καὶ νὰ παύω τὸν ὅρον τῆς προπληρωμῆς

ΑΠΟ ΟΛΟΥΣ ΓΕΝΙΚΩΣ.

Κανείς, οὔτε παλαιὸς οὔτε νέος, οὔτε γνωστὸς οὔτε ἄγνωστος, οὔτε φίλος, οὔτε συγγενής, καὶ νὰ εἶς δὲν θὰ λάβῃ τὰ φυλλάδια τοῦ 1900, ἂν δὲν ἔχη προκαταβάλῃ τὸ ἀντίτιμον τῆς συνδρομῆς του. Μόνον τὸ πρῶτον καὶ τὸ δεῦτερον φύλλον τοῦ Ἰανουαρίου θὰ στείλω πρὸς ὅλους. Ἐπειτα θὰ χω-

διὰ τὸ ἔτος 1900 ὡς ἔχει νῦν, δηλαδὴ 7 ὄρ. διὰ τὸ Ἐσωτερικόν καὶ 8 ὄρ. χρ. διὰ τὸ Ἐξωτερικόν. Ἄλλ' ὡς πρὸς τὴν αὐξήσιν τοῦ φύλλου, τὸ πρᾶγμα διαφέρει.

Πέρυσι, μετὰ τὴν ἀποτυχίαν τῆς πρώτης ψηφοφορίας, ἐπροκήρυξα, ὡς ἐνθυμῆσθε, ἑδικὸν Ἐσπαθῶμα πρὸς αὐξήσιν τοῦ φύλλου, καὶ ὑποσχέθην ὅτι μόλις δι' αὐτοῦ ἐνεγράφοντο 2,000 νέοι συνδρομηταί, ἀμέσως θὰ προσέθετα εἰς τὸ φύλλον 4 ἀκόμη σελίδας. Τὸ Ἐσπαθῶμα τοῦτο ἀπέφερε μόνον περὶ τοὺς 500 νέους συνδρομητὰς, καὶ συνεπῶς ἡ αὐξήσις δὲν ἐπραγματοποιήθη. Ἄλλὰ θὰ ἐδικαιοῦτο τις νὰ ἐρωτήσῃ: «Ἄν οἱ 2,000 νέοι συνδρομηταί θὰ ἐπέτρεπον ἐβδομαδιαίαν αὐξήσιν 4 σελίδων, οἱ 1000 δὲν θὰ ἐπέτρεπον αὐξήσιν 2 σελίδων, καὶ οἱ 500 δὲν θὰ ἐπέτρεπον αὐξήσιν μιᾶς σελίδος; Μία δὲ σελὶς καθ' ἐβδομάδα δὲν κάμνει 52 σελίδας τὸ ἔτος; Καὶ αὐταὶ αἱ 52 σελίδας, διαμοιραζόμεναι ἀναλόγως, δὲν εἴμποροῦν τὰ ῥώδεσκα ἐκ τῶν πενήτηντα δύο ὀκτασελίδων φυλλαδίων τοῦ ἔτους, νὰ τα κάμουν δωδεκασέλιδα;»

Ἴδου ἄρα, τὸ ὅποιον δὲν εἶχα σκεφθῆ πέρυσι, — καὶ τὸ ὅποιον ὅμως σκέπτομαι φέτος. Κάλλιον ἀργὰ παρὰ ποτέ. Λοιπὸν προηγήσω καὶ πάλιν

ΕΙΔΙΚΟΝ ἘΣΠΑΘΩΜΑ

πρὸς αὐξήσιν τοῦ φύλλου εἰς δωδεκασέλιδον

καὶ σας προσκαλῶ ὅλους νὰ ἐργασθῆτε πρὸς ἐγγραφήν νέων συνδρομητῶν διὰ τὸ ἔτος 1900 μὲ τὴν ἐξῆς ὑπόχρεσιν:

Κάθε 40 νέοι συνδρομηταί, ἐγγραφεύμενοι διὰ τοῦ Ἐσπαθώματος, θὰ μας δίδουν καὶ ἐν φύλλον ἠδηγημένον κατὰ 4 σελίδας, ἧτοι δωδεκασέλιδον. Ἐπομένως, οἱ 80 νέοι συνδρομηταί θὰ μας δώσουν δύο φυλλάδια δωδεκασέλιδα, οἱ 160 τέσσαρα φυλλάδια, καὶ οὕτω καθ' ἑξῆς. Ἄν ἐγγραφοῦν 1000 νέοι συνδρομηταί, τὸ ἡμῶν τῶν φυλλαδίων τοῦ ἔτους θὰ ἐκδοθῶν δωδεκασέλιδα, καὶ ἂν ἐγγραφοῦν 2,000, τότε ὅλα τὰ φυλλάδια τοῦ ἔτους θὰ εἶνε τοιαῦτα, καὶ ἡ αὐξήσις θὰ πραγματοποιηθῇ ὀριστικῶς πλέον καὶ τελείως. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον οἱ κόποι

ρίσω τὰ ἐρίφια ἀπὸ τῶν προβάτων, καὶ δὲν θὰ ἐξακολουθήσω τὴν ἀποστολήν, εἰμὴ μόνον πρὸς τοὺς ἀνανεώσαντας. Δὲν εἴμπορῶ νὰ γνωρίζω ποιοὶ εἶνε οἱ ἀξιοὶ ἐμπιστοσύνης καὶ ποιοὶ ὄχι, ποιοὶ θὰ πληρώσω κατόπι καὶ ποιοὶ θὴρηθῶν, ὁ χυρούμενοι (πισθῆν τῆς ὠραίας προφάσεως, τὴν ὁποίαν σας ἀνέφερα, ὡς νὰ μὴ ἦτο δυνατόν νὰ ἐπιστρέψουν τὸ φύλλον, ἂν δὲν το ἤθελαν.) Δι' αὐτὸ δὲ ὄρος τῆς προπληρωμῆς θὰ ἐφαρμοσθῇ φέτος γενικῶς καὶ αὐστηρῶς, ὅπως ἄλλως τε τὸ κάμωμεν ὅλα τὰ περιόδικα τοῦ κόσμου.

Κατὰ τὰ ἀνωτέρω, ὅσοι ἐπιθυμοῦν νὰ ἐξακολουθήσουν ὅντες συνδρομηταί καὶ κατὰ τὸ προσεχές ἔτος, καλοῦνται νὰ ἀνανεώσω τὴν συνδρομὴν τῶν ἀπὸ σήμερον

ΜΕΧΡΙ ΤΗΣ 5 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 1900

τὸ βραδύτερον, συμπληροῦντες τὸ ἐσώκλειστον Δελτίον Ἐγγραφῆς. — τὸ ὅποιον δύναται νὰντικαταστήσῃ καὶ ἐπιστολή, — καὶ ἐμβάζοντες τὸ ἀντίτιμον, ἧτοι 7 δραχμὰς οἱ ἐκ τοῦ Ἐσωτερικοῦ καὶ 8 χρ. φρ. οἱ ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ.

Οἱ μέτροι τῆς ἡμέρας ἐκείνης (5 Ἰανουαρίου) ἀνανεοῦντες τὴν συνδρομὴν τῶν, καὶ ὡς καὶ οἱ νέοι ἐγγραφεύσόμενοι, ἕως τότε, θὰ λάβουν μέρος εἰς τὴν κλήρωσιν

ΤΩΝ ΔΩΡΩΝ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

καθ' ἣν 100 συνδρομηταί θὰ διανεμηθῶσι ποικίλα δῶρα ἀξίας ἐν ὄλῳ 700 δραχμῶν. Αἱ λεπτομέρειαι τοῦ πλουσιωτάτου τούτου Λαχεῖου θὰ δημοσιευθῶν εἰς τὸ προσεχές.

Ὅσοι ἐφῆρισαν ἤδη τὴν αὐξήσιν τοῦ φύλλου, πληρώσαν-

ΣΤΗΛΗ ΤΙΜΗΣ

(Συνέχεια καὶ τέλος, ἐκ σελ. 374)

Ἐφῆρισαν προεὶτε ὑπὲρ τῆς αὐξήσεως τοῦ φύλλου τῆς Διαπλάσεως καὶ οἱ ἐξῆς:

- 235. Ἀνδριανὴ Π. Τζώρτζη, [20 ε.] Πρεβέζης.
- 236. Δημήτριος Κ. Ζαλοκώστας [20 ε.] Πρεβέζης.
- 237. Θεόδωρος Π. Τρικογιάννης [20 ε.] Καρόστου.
- 238. Μαρία Π. Χαντουμάκη [20 ε.] Ἀθηναίων.
- 239. Ὀυσοῦς Γ. Λύδης [20 ε.] Ἀλεξανδρείας.
- 240. Ἰωάννης Δ. Κάρης [20 ε.] Ἀθηναίων.
- 241. Παναγ. Α. Στρατηγόπουλος [20 ε.] Καλαμών.
- 242. Νικόλαος Γ. Μουσοῦρης [20 ε.] Ἀργουστολίου.
- 243. Ἐλλῆ Κ. Ζάνου [20 ε.] Ἀθηναίων.
- 244. Σπυρίδων Φωνάνας [20 ε.] Κερκύρας.
- 245. Εὐφροσύνη Ε. Κορινθίου [20 ε.] Ἀθηναίων.
- 246. Εἰρήνη Ζ. Καμπάνη [20 ε.] Ἀνδρου.
- 247. Παναγ. Κ. Τόλιας [20 ε.] Ποσειδέης.
- 248. Αἰκ. Π. Κεράντζαλη [20 ε.] Κωνσταντίας.
- 249. Μιχαὴλ Σ. Αὐγερινίδης [20 ε.] Βραβίας.
- 250. Ἐλένη Γ. Φωκᾶ [20 ε.] Ἀργουστολίου.
- 251. Μαρία Χ. Σοφιοπούλου [20 ε.] Τεργεστής.
- 252. Φωκίων Γ. Γαριπαῆς [20 ε.] Βραβίας.
- 253. Πάνος Α. Κουλούρης [20 ε.] Πειραιῶς.
- 254. Σταματῖνα Γ. Ἀρρέντζου [20 ε.] Ρόδου.
- 255. Δημήτριος Α. Κασσάρης [20 ε.] Ἀλεξανδρείας.
- 256. Ἄγ. Θ. Στουδίτης [20 ε.] Κωνσταντίας.
- 257. Κυριάκος Γ. Μουζενίδης [20 ε.] Κωνσταντίας.
- 258. Γ. Π. Παλαιστής [20 ε.] Σεβαστουπόλεως.
- 259. Κοραλία Π. Μακρῆ [20 ε.] Μουσαίτης.
- 260. Ἄννα Κ. Ζαχαριάδου [20 ε.] Ἰσραηλίου.

τες συνδρομὴν 10 ἢ 11 φράγκων, δικαιούσιν νὰ λάβουν ὀπίσω εἰς εἶδος

ΤΑ ΠΕΡΙΣΣΕΥΟΝΤΑ 3 ΦΡΑΓΚΑ

συμφώνως πρὸς τοὺς Ὁρους τῆς Ψηφοφορίας, τοὺς ὁποίους δύναται νὰ συμβουλευθῶν εἰς τὴν Προκήρυξιν τοῦ 32ου φύλλου, καὶ νὰ μου κάμουν ἐν τάξει τὰς παραγγελίας των. Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ταύτῃ, ἄς δεγθῶν καὶ πάλιν τὰς ἐγκαρδίους μου εὐχαριστίας, διὰ τὴν προθυμίαν, μεθ' ἧς ἐσπευσαν νὰνταποκριθῶν εἰς τὴν πρόσκλησίν μου. Ἦσαν ὀλίγοι· ἀλλ' ἀκριβῶς διὰ τοῦτο τοῖς ἀναλογεῖ μεγαλύτερον τὸ μερίδιον τῆς εὐγνωμοσύνης μου!

Καὶ μία ὑπόμνησις τώρα

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΠΛΟΥΣΙΟΥΣ ΚΑΙ ΑΓΑΘΟΥΣ

Μὴ λησμονῆτε καὶ τὸ Ταμεῖον πρὸς Ἐγγραφήν Ἀπόρων, τὸ ὅποιον τόσας ἀγνάς καὶ εὐγενεῖς χαρὰς ἐπροξένησε μέχρι τοῦδε. Τὰ πτωχὰ παιδιά, τὰ ἐγγραφεύμενα διὰ τὸ 1899, δὲν θὰ ἔχουν ἴσως χρήματα νὰ ἀνανεώσω τὴν συνδρομὴν των διὰ τὸ 1900. Θὰ στερηθῶν λοιπὸν τὴν «Διάπλασιν» καὶ θὰ αἰσθανθῶν μίαν λύπην μεγάλην, ἀκόμη μεγαλύτεραν ἐκείνης, τὴν ὁποίαν ἠσθάνοντο πρὶν, ὅταν ἤθελον καὶ δὲν ἠδύναντο νὰ ἐγγραφοῦν. Ἴδου εὐκαιρία διὰ τοὺς πλουσίους καὶ ἀγαθοὺς, νὰποτρέψουν αὐτὴν τὴν λύπην ἀπὸ τὰ πτωχὰ παιδιά, καὶ νὰ μου στείλουν, μετὰ τῆς ἰδικῆς των, καὶ καμμὶν συνδρομὴν δι' αὐτά...

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ Κυριοκεφαλάκι λέγει εἰς ἕνα φίλον του: — Τὸν ἀδελφὸ μου πρῶτα τὸν ἐδάπισαν καὶ ὕστερα γεννήθηκε. — Μὴ πῶς γίνεται αὐτό; — Νά, σήμερον ἔχει τὸνομα του, καὶ μεθύριο, τὴν Τρίτην, ἔχει τὰ γενέθλια του.

Βασίλειος καὶ τοῦ Πιπνοῦ τῆς Ἐρήμου [Ε]

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ο ΑΓΓΕΛΟΣ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

Ἡ ἐκτύπωσις του προχωρεῖ ταχέως, καὶ τὴν 15 Δεκεμβρίου θὰ εἶνε ἕτοιμος νὰ λάμψῃ μετὰ τὴν ἀραιότητά. Τὸ θαυμασιὸν βιβλίον! Οἱ τυπογράφοι ποῦ το τυποῦν, οἱ βιβλιοδέται ποῦ το συνδέουν, οἱ φίλοι μου, ὅσοι ἦσαν κατ' αὐτὸς εἰς τὸ Γραφεῖόν καὶ εἶδαν τὰ πρῶτα τυπογραφικὰ φύλλα, ὅλοι, ὅσοι ἐκφράζονται μετὰ θαυμασμοῦ καὶ ἀνομιολογούν ὅτι οὐδέποτε εἶδαν παρόμοιον βιβλίον. Καὶ πραγματικῶς, πλουσιωτέρα ἕκδοσις δὲν ἔγινε ποτέ εἰς τὴν Ἑλλάδα. Τὸ πολυτελέστερον τῶν μέχρι τοῦδε ἐκδοθέντων βιβλίων ἐν Ἑλλάδι, εἶνε ἡ εἰκονογραφημένη ἕκδοσις τοῦ «Δουκῆ Ἀδά» τοῦ κ. Βεκέλα. Ὁ «Ἄγγελος τῆς Ἀγάπης» εἶνε ἀσυγκρίτως ἀνώτερος καὶ αὐτοῦ.

Καὶ ἐν εὐχαρίσιν καὶ ἀπόστον διὰ τοὺς συνδρομητὰς: Ἐκτός τῶν ἐπὶ κοινῷ χάρτου ἀντίτυπων, — σχετικῶς κοινῷ, διότι καὶ αὐτὸς εἶνε λαμπρὸς, — τυπῶν καὶ ὀλίγα ἀντίτυπα ἐπὶ χάρτου πολὺ ἀνωτέρου, τριπλασίας ἀξίας. Ἐ, αὐτὰ πλέον τὰ ἀντίτυπα θὰ εἶνε θαῦμα ἰδεσθῆναι, καὶ αὐτὰ προσίξω διὰ τοὺς συνδρομητὰς. Μετὰ τὴν ἕκδοσιν τοῦ βιβλίου, τὰ ἐπὶ καλοῦ χάρτου ἀντίτυπα θὰ τιμῶνται πολὺ, ἴσως κατὰ 3 φράγκα, ἀκριβώτερα, ἢ τὰ ἐπὶ κοινῷ. Ὅστε ὁ συνδρομητὴς, ὁ ἐγγραφεύμενος μέχρι τῆς 15 Δεκεμβρίου καὶ προπληρώνων φρ. 5 (ἢ φρ. 7, διὰ τὸ χρυσόδετον, θὰ λάβῃ ἀντίτυπον τοῦ βιβλίου, τῆς καλῆς ἕκδοσεως, τὸ ὅποιον ὁ ἀγο-

ραστή, θὰ πληρῶν κατόπι 7 φράγκα ἔδειον καὶ 10 φρ. χρυσόδετον.—Ἔν ὄχι καὶ περισσώτερον.

ΜΕΓΑΛΕΣΙΚΟΝ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΓΛΩΣΣΗΣ

Ἐν τῶν πασιγνώστων Καταστημάτων Ἀνεστη Κωνσταντινουπόλεως ἀγγέλλεται ἡ προσεχὴς ἕκδοσις Μεγάλου Λεξικοῦ τῆς Ἑλληνικῆς Γλώσσης, εἰς τέσσαρας τόμους ἐκ 400 ἐν-ἑξῶ τυπογραφικῶν φύλλων. Τὸ Λεξικὸν τοῦτο θὰ εἶνε τὸ τελευταῖον τῶν μέχρι τοῦδε ἐκδοθέντων ἐν Ἑλλάδι, ἀληθῆς θησαυρὸς τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης καὶ ἀπαραίτητον ἐφόδιον παντὸς πεπαιδευμένου Ἑλληνοῦ. Ὡς τοῦτον τὸ συνιστῶν ἑρμῶς καὶ εἰς μαθητὰς καὶ εἰς διδασκάλους, καὶ ἐν γένει εἰς πάντα ἐπιθυμούντα νὰ ἔχῃ βοήθημα ἀσφαλές εἰς τὴν πληροτέτην τῶν ἀρχαίων συγγραμμάτων καὶ εἰς τὴν ὀρθὴν χρῆσιν τῆς γλώσσης.

Τὸ δῖον ἔργον θὰ τιμᾶται διὰ τοὺς ἀγοράζοντας αὐτὸ ἕνα τὴν ἕκδοσιν του, δραχμὰς 80. Ἄλλ' οἱ προπληρόντες ἀπὸ τοῦδε συνδρομῆν, τὸ λαμβάνουν εἰς τὸ ἡμῶν τῆς ἀξίας του, δηλαδὴ μόνον ἀντὶ δραχ. 40. Χάρην περισσοτέρας εὐκολίας, ἡ πληρωμὴ εἴμπορεῖ νὰ γίνῃ εἰς 12 μηνιαίας δόσεις ἐκ δραχμῶν 5 ἐκάστη. Ἄλλ' εἰς τοὺς συνδρομητὰς τῆς κατηγορίας ταύτης τὸ ἔργον θὰ στοιχίσῃ δραχμὰς 60.

Προσεχῶς, ὅταν καὶ διὰ τοῦ Γραφεῖου μου θὰ ἐγγράφονται συνδρομηταί εἰς τὸ λαμπρὸν τοῦτο Λεξικόν, θὰ σας τα εἶπω λεπτομερέστερον.

Ο ΕΛΛΗΝΟΠΑΙΣ

Ἐξακολουθεῖ νὰ μεγαλώνῃ—εἶνε περιττὸν βεβαιῶν νὰ σας το εἶπω—ἰδοὺ μαρκεῖ ἀπὸ τὰς κολλὰς εἰσορᾶς τῆς τελευταίας ἐβδομάδος: Τὸ Ἀδελφὸν τῆς Νισύρου, μετὰ 9 ἄλλων, συμμαθητῶν του, μοῦ ἔστειλε δραχ. 14. Ὁ Ἀρχιταυτάρχης Θεμιστοκλεῆς φρ. χρ. 10. Ὁ Σπαρμιόνοσ Φεργιῆτης μου ἀγγλίκων ἴσρων, κτλ. κτλ. Τὶ ἔχει νὰ γίνῃ, ὅταν θὰ ἐκδοθῇ τὸ Ἄδελφον τοῦ Ἐράνου!

ΣΚΟΚΟΥ, ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ ΤΟΥ 1900

Καλλιτεχνικώτατον, ὡς κἀντιστε, πλούσιον εἰς ὕλην καὶ εἰκόνας, τερνικώτατον, μὲ διηγήματα, ποιήματα καὶ ἄλλα ποικίλα τῶν κορυφαίων ἐκ τῶν συγχρόνων καὶ λογογράφων καὶ ποιητῶν. — Λάμπρου, Πολίτου, Κουρίδου, Παλαμά, Σουρή, Δροσίου, Πολέμη, Ξενοπούλου, Νιρβάνα, Ἀβινίου, Μπόμη, Κημιπούρου, Ράδου κτλ. κτλ. — ἐξεδόθη τὸ ἄριστον τῶν Ἑλληνικῶν Ἡμερολογίων, τὸ Ἡμερολόγιον Σκόκου διὰ τὸ ἔτος 1900. Τιμῆται χρυσόβιον πρ. 5. Ὅσοι ἐκ τῶν φίλων μου ἐπιθυμοῦν νὰ το ἀποκτήσουν, δύνανται νὰ μου ἐμβάσουν τὸ ἀντίστοιχον καὶ νὰ το λάβουν διὰ τοῦ Γραφείου μου.

Ἐπὶ τὴν ὠριωτάτην ἐπιστολήν τῆς Ἄντι-κλῆς Νεκτῆς [ΕΕΕ] ἀποστῶ διὰ λέξης: «Πολὺν φόβον παῖκι αὐτῆς τὰς ἡμέρας εἰς τὸν συγγενικῶν μου κύκλον ὁ ε. Φαίδων μὲ τὰς ἀριστουργηματικὰς περιγραφὰς του, τὰς ὁποίας ἐπιγράφει ἁ' Ἀθηναϊκὸν Παρίκασι.» Ὁ θεῖός μου, ἄρχαιος δημοσιογράφος, λέγει ὅτι ὁ ε. Φαίδων ὑπερπερεῖ κατὰ τὴν γλαυροπόδα καὶ τὴν καλλιπεριαν τῶν περιγραφῶν, πρὸς τοῦτοις δὲ οὐκ ἔστι ἀπάλασις ἀμιλλῆται μὲ τὰ κάλλιτα περιδικὰ τῆς Ἐυρόπης καὶ καθίσταται ἀγαθαιστῆ εἰς πᾶσαν οἰκογένειαν. Οἱ λόγοι τοῦ θεοῦ μου δὲν ἐπιδέχονται ἀντίρρησην τὸν γνωρίζω καλά· ὀλογοὶ καὶ σοβαροί, ἐκφράζεται μόνον ὅταν εἴνε πεπεισμένος περὶ τινος. Ἡ θεῖα μου, παλαιὰ συνδρομητριά σου, αἰσθάνεται μεγάλην χαρὰν, ἀκούουσα ἐπινοουμένην τὴν ἀγαπήνην τῆς Διάκλασις, τὴν ὅπου μολοῦντι λίαν ἀπρησχημένη, δὲν παύει ἀναγινώσκουσα ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους, σταματῶσα εἰς ἕκαστον διήγημα, ἐκπερῶσα τὰς κρίσεις τῆς, ἐκπέσα θορυβωδῶς μὲ τὰς εὐφυλολογίας ἐνίοτε συνδρομητῶν, μὲ τὰ ἀστεία ψευδώνυμα, μὲ τὰ λογακίγια τοῦ ἀγαπητοῦ τῆς Ἄντιου, καὶ κλαίονσα μὲ τὰς περιπέτειας τοῦ Γεράρδου καὶ τῆς Κοραλίας..... — Ἄλλ' ἂς σταματήσω ἕως ἔδῃ, διότι κινδυνεύω νάντι γράψω ὀλοκλήρον τὴν ἐπιστολήν.

Καὶ πῶς τόπος σήμερα, μὲ τὴν Προκίρυξιν τῆς ἀνανεώσεως, καὶ πῶς κεφάλι μὲ τὰς τίσας φροντίδας τοῦ ἁ' Ἀγγέλου τῆς Ἀγάπης τοῦ Ἐβράνου τῶν προετοιμασιῶν τοῦ 1900, τῶν Διαγωνισμῶν, οἱ ὅποιοι πρέπει νὰ δημοσιευθῶν ἐντός τοῦ ἔτους, κτλ. κτλ. Μὴ δημοσιευσθῆτε λοιπὸν, ἀν δὲν ἔσ' ἂς ἀπαντήσω ἔκτατος· καὶ εἰς ἑλα. Θὰ σὰς παρακαλέσω μάλιστα, αὐτὰς τὰς ἡμέρας ποῦ λαμβάνω μέγα πλῆθος ἐπιστολῶν, καὶ ἔχω πολλὰς ἐργασίας, νὰ εἶθε περισσότερον σύντομοι καὶ ὀλιγωτέρων... ἀκαταίτητοι.

Θεογένη, [ΕΕΕ] μόνον διὰ νὰ σου δώσω αὐτὰ τὰ τρία εἶδημα ἔχω τόπον, καὶ διὰ τὴν ὠραϊαν ἐπιστολήν σου, καὶ διὰ τὴν μυστηριώδη σου συνάντησιν μὲ τὸν Κουφοκεφαλάκην, καὶ διὰ τὰ ποιήματα, τὰ ὁποῖα σου ἐνέπνευσεν τὸ ε' Ὑπὲρ Πατρίδος. Τίποτε ἄλλο.

Μὲ μεγάλην μου εὐχαριστήσιν ἀνέγνωσα, ἁ' Ἀσπροποταμίτη [ΕΕΕ] τὴν περὶ τῶν διατριβῶν τῶν Ἀστέρον ἐπιστολήν σου καὶ τὴν ἔσται εἰς τὸν συγγενικῶν μου Φιλεπιστήμονα. Μαρτυρεῖ πολλὸν ἐπιστημονικὸν ἔζηλον καὶ σε συγχέω.

Καὶ πῶς εἶπε τὸ πευλάκι μου, Τρίταια τοῦ Ποσειδῶνος. Ἀλλ' ἂς ε' ἔλπιε τὸσον ἐκείνο πῶς σου ἔγραψα εἰς τὴν ἔγκρισιν τοῦ ψευδώνυμου σου; Ἀλλὰ δὲν ἦτο τὸσον σπουδαῖον· ἔπειτα ἀπέβλεπον εἰς μίαν ἄλλην φίλην μου, καὶ ὕστερα εἶδα ὅτι ἐκαμῶ κατερήγησιν.

Νὰ καὶ ἡ Μυστικὴ Φωνή, ἡ ὁποία κατ' αὐτῆς εἶχε γίνῃ τὸσον μυστικὴ, ὥστε δὲν τὴν ἤκουα οὔτε ἐγώ. Σήμερον ὅμως μοῦ γράφει ἕνα σωρὸν ἐνδιαφέροντα, καὶ μοῦ στέλλει καὶ τὴν λύσιν τῆς Μ. Εἰκότος. Ἐπῆλξω οὖν διὰ ἐξακολούθησθ.

Ἐγκρίνουσα τὰ ψευδώνυμα τῶν δέχομαι μετὰ χαρᾶς εἰς τὴν Ἀλληγογραφίαν μου καὶ τοὺς Διαγωνισμοὺς μου τοὺς νέους μου φίλους: Ἡλίον τῆς Ἀθήης (Κ. Ψ.) Θράκη Μονομάχον

(Δ. Κ.) καὶ Παντοφύλλον Ἀρῶν (Χ. Κ. δυστυχῶς τὰ δύο πρῶτα δὲν ἴσαν ἐλεύθερα.)

Ἄσπασμοι Πληροφορίας: παραλείπονται αὐτὴν τὴν φοράν ἐλλείψει χώρου.

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νάντα λαβῶν: ὁ Νικηλῆς Κ. Δεκαβάλλας μὲ τὸν Παρσιάνθεσον καὶ Σοφὸν Πιττακὸν — ὁ Ἀγροπολιώτατος μὲ τὸν Ἀγγύρη Σαπουλάκη — τὸ Ἄνθος τῆς Ἀρόρου μὲ τὴν Πτερόσοαν Ἐλπίδα, Βασίλεια τῶν Κυκλάδων καὶ Ἀρῶν τοῦ Νάϊλου — ἡ Νύμφη τοῦ Ἀτλαντικῶν μὲ τὴν Ἀρτεμίδα Ἀραβαντινοῦ, Κόδρον καὶ Ἀχολο Περσιέρι — τὸ Κοκκίνο Καπελάκι μὲ τὸ Μερεξοδέσιο Μπουκετάκι, Τιδὸν τῆς Νυχτὸς καὶ Κοκκίνο Σκουφάκι — τὸ Ζουλάκι μὲ τὸν Πατριὸν Βαρκαρήν, Δερούχτην, Μπόντεροσε (γαλλικὴ ἢ γερμανικὴ, βίαιος θέλει) — ἡ Σαθὴ Ἑλληνοπούλα μὲ τὸν Καραγκιόζην, Μπόντεροσε καὶ Ἰατρὸν τῶν Συνδρομητῶν — τὸ Φόρδην-Μιγδὸν μὲ τὴν Ἐλένην Γ. Δαμάσκου καὶ Τσουανίδα τῆς Τερψιδίας — ἡ Ἐλαία τῆς Λευκάδος μὲ τὴν Ἐυδοκίαν Φαριανὴν καὶ Βομαράλλαν.

Ἀπὸ ἕνα γλυκὸ φίλικὸν στέλλει ἡ Διάκλασις πρὸς τοὺς φίλους τῆς: Καπετὰν Γιωκομῆν (χαίρω πῶς ἔγινες μέλος τοῦ Συλλόγου ἢ «Ἐβρου» καὶ σε συγχέω διὰ τὰς ὑπὲρ τοῦ «Ἑλληνοποικίου ἐνεργείας σου») Θεραπεινίδα τῶν Μουσῶν ([Ε] διὰ τὰ περὶ τοῦ ἁ' Ἀγγέλου τῆς Ἀγάπης) ἐνεργείας μεταξὺ τῶν πρώτων — πρώτων) Πικραμένην Καροδύλαν, Σκληρὸν Βράχον, Ἀγγέλου τῆς Ἀγάπης (σ' εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὴν φωτογραφίαν τῆς Μουσῆς τῆς Ἀστρονομίας, καὶ δὲν ἀμυβίλλω ὅτι, ἔτι μᾶλλον διὰ τὴν ἀριστέαν, ὅτι σου στέλλῃ νέαν χαρτίστικα εἰς τὴν Ἀνακατοσούραν, Ροβινσῶνα Κροθῶν (καθὼς ἐτήγησα εἰς τὰ προηγουμένον φύλλον, ἡ τιμὴ τοῦ ἁ' Ἀγγέλου τῆς Ἀγάπης δὲν ἠπαροῦσε νὰ ἰδοῖται μικροτέρα) φαντάσου ὅτι καὶ τὸ πρωτότυπον, τὸ ὅποιον κυκλοφορεῖ εἰς παγκόσμιον γλώσσαν καὶ εἰς δεκάδας χιλιάδων ἀντιτύπων, δὲν εἶνε εὐθιγότερον) Χαλὸν Διάβολον, Ἐλίχουρον (τὰ συμπληρώματα τῆς τατρίδιον, γράφουσα τὰς ἀπαντήσεις, καὶ θὰ το στείλῃς πρῶτη ὁ Ὁδηγὸς πλὴν λέγει καταλεκτικῶς: ἁ' Ἀρρηναρῶν ὁμοιοκλέα [ΕΕΕ] διὰ τὴν ὠριωτάτην ἐπιστολήν περὶ Ἐβράνου) Ἀστέρα τοῦ Βέγα ([ΕΕΕ] καὶ διὰ τὴν ἐπιστολήν καὶ διὰ τὴν ἐπιτυχὴ Μαγικὴν Εἰκόνα, τὴν ὅπου πολλὸν πιθανὸν νὰ δημοσιεύσω, ὡς ἔργον συνδρομητοῦ μου) Ἐδδρον (ὀλοκλήρον ἐγγυερῖδιον ἀγρονομίας ἢ σημερινῆ σου ἐπιστολῆ [Ε], ἀλλὰ ποιητικώτατα γραμμένον) Σοφὸν Πιττακὸν (ἔσται εἰς νέου Αὐτοῦ. καὶ τατρίδια Μ. Μυστικῶν ἢ λύσεις τῆς Μ. Εἰκότος ἐφῆσε πολὺ ἀργά) Βάλλουσαν Μορσίην (πολὺ ἐπιτυχῶμενον τὸ Παιδικὸν Πνεῦμα σου· τί κάνει ὁ ἀδελφοῦλης καὶ ποῖος κερδίει εἰς τὸ ντόμιλο;) Ἰατρὸν τῶν Συνδρομητῶν, εἰς τὴν ἐρώτησιν σου, ἀπαντῶ καὶ ἔγινε καλὰ ἡ ἀδελφὴ σου;) Ἀγῆσυχον Πνεῦμα, ἁ' Ἀπόγονον τοῦ Νέστορος, (τὰ προσπαθῶσα, ἀλλ' αὐτὸ δὲν ἐπαρτάται πάντοτε ἀπὸ ἐμὲ· τὸ φύλλον βραδύνει κάποτε νὰ τυπωθῇ εἰς ἕνεκα παρεμπιπτόσεως ἁριστερῆς, εἰς ἕνεκα συσσωρεύσεως ἐργασίῶν εἰς τὸ τυπογραφεῖον) Πειραιετὴν Ἀδραν (ἂ, ὄρατον αὐτὸ, νὰ ἔχη τὸ ψευδώνυμον, τὸ ὅπου πρὸ δεκαπενταετίας εἶχεν ἡ ἀδελφὴ σου) Ἀγροπολιώτατος (καὶ ἡ νέα ἐπιστολὴ σου ὠριωτάτη [ΕΕΕ] τὰς προερίσεις σου δὲν θὰ δημοσιεύσω, διότι κανεὶς ἐκ τῶν τριῶν δὲν ἀνταλλάσσει.) Ἡρωϊκὸν Ἐίρος Ὀλοπὴ τῶν Γριπέα (εὖγε!) Ἀληθὴ Φίλην (ὄχι, ὄχι! ἐπιστολαὶ σου ἀπανταῖας μοῦ φαίνονται ἀραιαὶ γράψαι καὶ τὸ ψευδώνυμον σου παρὰ τὸ ὄνομά σου) Σταμάτιον Γ. Σταματίου (μὰ δὲν εἶχες ψευδώνυμον; διὰ νὰ το ἀλλάξῃς, ὀρεῖσαι νὰ συμμορφωθῇ μὲ τὸν Κανονισμὸν)

Ἄντιο Μαστίλο (καὶ ὁ ἄσκατος δικτῶς ὡς ὁ πρῶτος) Σταγαχόμον Πορτακὸν (αἱ λύσεις ἐλήφθησαν τακτικὰ τὸ διηγηματικὸν μοῦ ἦρσε) Σπύρο Μοσάχο κτλ. κτλ.

Εἰς ἑσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 20 Νοεμβρίου θάπαντησά εἰς τὸ πρῶτον.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Ἀἱ λύσεις στέλλονται μέχρι τῆς 10 Ἰανουαρίου.

Ὁ γόστος τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποῖου δέον νὰ γράψωται τὰς λύσεις τῶν ἐξ ἐπινοουμένων, καταλείπει ἐν τῷ Γραφείῳ μου εἰς ἐπιθήκην, ἐν ἔτει: περὶ τῆς 20 ὡρῆς καὶ ταῦτα πρ.

682. Δεξιόγραφος.
Τὸ πρῶτον τοῦ εἰς μέλλοντος θὰ εὖρης ἂν κυτ- [ἀέτης].
Νάτος καὶ ὁ ἐπιλοπος... ἀλλὰ νὰ μὴ τρομάξῃς.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ταπεινοῦ Ἰου [Ε]
683. Στοιχειόγραφος.
Διῶκε κάπια, θάλα θῆγα
Κι' ἀπ' τὸν Ὀλυμπο κατέβη
Καί μέσ' ἐτὰ παλάτια κύπια.
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Δεκαβάλλου.
684. Ἀνύμικτα.
Ἐπὶ τὰ δεκατέσσαρα τοῦ βίου τοῦ στοιχείου
Νὰ ἐξωρίσῃς εἰμπορεῖς δύο ζῶν καὶ αὐτὸ τρία.
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Νέου Λεγκαίου.
685. Οὐκίσιμος.
Νὰ συμπληρωθῶν οἱ ἀσπερίσιοι διὰ γραμμάτων οὕτως ὥστε νὰ ναυγοῦσθε ταί: εἰς τὴν ἀριστερὰν πλευρὰν τῆς στέγης πτηνόν, εἰς τὴν δεξιάν ἐπιπτόν, εἰς τὴν βίαν πῶσων τῆς Ἰερᾶς Γραφῆς: καθέως, δεξιὰ ποταμός, ἀριστερὰ δὲ εἰς τὴν θύραν, δεξιὰ πρόθεσις, ἀριστερὰ πόλις, καὶ εἰς τὸ ἀνώπιον ἐπίρρημα.
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Φιλοφράστου Ἀκείνου καὶ Σουλίου
686-690. Μαγικὸν Γράμμα.
Τῆ ἀνταλλαγῆ ἐνὸς οὐδούματος γράμματος ἐκαστῆ τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἐνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, σχηματίσθων ἄλλας τῶσας λέξεις: τῶσος, ὀλιὰς, Ἐβράτ, γάρρος, ἀνήρ.
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ροβέρτου Γυτοσάρδου
691. Φωνηνετόλιπον.
*γ- ὄν-χ-κ-μ-ν-σ-ο-π-τ-χ-ρ-μ-τ
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Μιχαήλ Παρασάκη
692. Γρίφος.
οὐ
οὐ
— οὐ ΤΑ οὐ
οὐ
οὐ
οὐ
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Χωροῦ Μουσταίω

Λ Υ Σ Ε Ι Σ

εἰς πνευματικὸν ἀσκήσειν τῆς 18 Σεπτεμβρίου
524. Μίασμα (Μῆ, ἄσμα) — 525. Μῆτις (Μῆ, τίς,) — 526. Σινδῶν, Σιδῶν — 527. Ὁ χρέτινος ἀετός.
529. Ἐκ τοῦ 528. ΓΑΛΛ (μὲ ΓΑΛΔ) λατινικοῦ ῥήματος aperire = ἀνοίγειν. Εἶνε ἐποχὴ κατ' ἣν ἀνοίγουν, φυτρῶνον οἱ σπέρσι. Ἀνοίξις. — 530 — 534. Γινόμενης τῆς ἀνταλλαγῆς διὰ τῆς προσθέσεως εἰς, σχηματίζονται αἱ λέξεις: κάπεις, εἰσφορὰ, πέτομα, εἰσάγω, εἰσβολή — 535. ΜΗΔΕΝ ἈΓΑΝ (Ρῶ-Μος, Ἀδμῆτος, Μίδας, Ἀγαμέμνων, Μίνως, Πριάμος, Γόργης, Ἀκταίος, Κραναός) — 536. Ἐχες δύο δουλιεὶς νὰ κάνῃς, — τῆ βασιὰ νὰ καταπιάσῃς. — 537. Τὸ βαθὺ ποτάμι δὲν κἀμαι κρῖτο.